

שבת קודש פרשת פנחס - כ"ד תמוז תשע"ו
Shabbos Parshas Pinchos - July 30, 2016
טוב התבלין

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רביעביץ שליט"א ר"י שני השמים ירושלים ע"ה
 והיתה לו ולורעו אחריו ברית כהונת עולם אשר קינא לאלוקיו
 ויכפר על בני ישראל וגו' (כה-ג) - התועלת שבעמל המצוות
 פ"ש: את בריתי שלום - שתהא לו לברית שלום, כאדם המחזיק טובה והנותן
 למי שעושה עמו טובה, אף כאן פרש לו הקב"ה שלומותיו: רש"י והיתה לו - בריתי
 זאת: ברית כהנת עולם - שאע"פ שכבר נתנה כהונה לדורו של אהרן, לא נתנה אלא
 לאהרן ולבניו, שנמשחו עמו ולתולדותיהם שוילידו אחר המשחתו, אבל פינחס שנולד
 קודם לכן ולא נמשח לא בא לכלל כהונה עד כאן...לא נתכהן פינחס עד שחרגו לומרי.
 כשמתבוננים במעשיו של פנחס ושכרו אנו למדים עד כמה כוחה של מצוה הבאה
 לו לאדם ע"י מסדות נפשו לברוא, דהנה, על כל המצוות כולן אח"ל (סוטה כא)
 עבידה מכבה מצוה, והיינו שעל אף שכל מצוה מקרבת את האדם לברואו, וכמשמעות
 תיבת מצוה גופה, שהיא מלשון 'צוותא' המורה על דבקות האדם בברואו עד שהוא עמו
 ית' בצוותא ממש, בכ"ז מוטל על האדם לשמור לכל יתערב בו בשמחתו להשביחה,
 שהרי אחר שוכה האדם להתקרבות אל בוראו, מתעוררין עליו קטרוגים מצד כוחות
 הרע, שלטענתם אין קרוץ מחומר זה ראוי להתקרבות אל מלך מלכי המלכים, ולכן
 מנסים הם להתנגרות בו בכדי להפילו, ואז מוטל עליו להלחם עמם ולעמוד איתן על
 משמרתו לכל יצילוהו אלו להפילו ע"י חטא, כי אם ח"ו יפיקו זמנם, מפסיד הוא את
 ההתקרבות לבה וזכה בכוחות המצוה שעושה. כי העבירה מחפה היא על המצוה, ומסתר
 אותה עד שלא ידבר כל רשומה, וממילא הוא המדרגה שזכה בגינה.

שונה היא מצוה הבאה מתוך מסדות נפש, כי המדרגה שהאדם זוכה בה בזכותה
 היא לו לנכסי צאן ברזל, שאין שום כוח בעולם שיכול לקטרג עליה ולהפסידה, והסיבה
 לכך היא כי מסדות נפש היא תוצאה של ביטול הישות בתכלית הביטול, כי זה המוסר
 נפשו אינו עוסק בחשבונות עצמו כלל, ומוכן ומוזמן הוא לאבד עצמו בכדי לקדש שם
 שמים, וכיון שכן שוב אין זה האדם בבחינת 'קרוץ מחומר', שהרי את מהותו החומרי
 אינו מחשיב כלל, ומוכן ומוזמן הוא לבטלו לכבוד בוראו, וממילא אין שום פתחון פה
 להמקטרגים לבוא ולטעות מה לילוד אשה שיתקרב אל בוראו. וע"כ העובד במסדות
 נפש, כשווכה ע"י למעלה ומדרגה מסוימת מוכה הוא גם את זרעו אחריו בזה המדרגה,
 כי מאד שמדרגה זו אינה סרה הגוה, נעשית הדבר כקנין נפשו, וכיון שכן נמשך הדבר
 גם בורעו אחריו, שהרי גם הם נחשבים כחלק ממחוטו, וראויים גם הם ליטול חלק בה.

הוא הדבר אשר רואים אנו בפרשתו אצל פנחס, כשראה צדיק זה את מעשיו של
 זמרי ורצה לנקום את נקמתו, ה' ידע כי זה הדבר יכול לעלות לו בנפשו, ידע כי יש לו
 עסק עם נשיא בישראל, והבין כי בני שבטו לא יחשו למעשהו, ויתבע את דמי נשיאם,
 ואעפ"כ ביטל כל ישותו כדי ללחום את מלחמת בוראו, ואכן בדרך הטבע מוכן היה
 לפורעניות, ורק בניסי נסים ניתן לו חייו לשלל, כמבואר כל זה בדברי חכמינו ז"ל, וכיון
 שכן זכה בזכותה למעלת הכהונה, והיינו שנתעלה על ידה להיות מן המבורחים שבעם,
 ממאלו שזכו לשמש לפני בוראם ואכול משולחנו הגבוה, אך לא לעצמו בלבד זיכה, כי
 אם לורעו אחריו עד סוף כל הידורות, כי כאמור שבכגון דא אין פתחון פה למקטרג
 לערער אחריו, ונעשית הדבר לקנין נפשו, וממילא נמשך הדבר גם לורעו אחריו.

היה לו ולורעו אחריו ברית כהונת עולם אשר קינא לאלוקיו
 ויכפר על בני ישראל וגו' (כה-ג) - התועלת שבעמל המצוות
 פ"ש: את בריתי שלום - שתהא לו לברית שלום, כאדם המחזיק טובה והנותן
 למי שעושה עמו טובה, אף כאן פרש לו הקב"ה שלומותיו: רש"י והיתה לו - בריתי
 זאת: ברית כהנת עולם - שאע"פ שכבר נתנה כהונה לדורו של אהרן, לא נתנה אלא
 לאהרן ולבניו, שנמשחו עמו ולתולדותיהם שוילידו אחר המשחתו, אבל פינחס שנולד
 קודם לכן ולא נמשח לא בא לכלל כהונה עד כאן...לא נתכהן פינחס עד שחרגו לומרי.
 כשמתבוננים במעשיו של פנחס ושכרו אנו למדים עד כמה כוחה של מצוה הבאה
 לו לאדם ע"י מסדות נפשו לברוא, דהנה, על כל המצוות כולן אח"ל (סוטה כא)
 עבידה מכבה מצוה, והיינו שעל אף שכל מצוה מקרבת את האדם לברואו, וכמשמעות
 תיבת מצוה גופה, שהיא מלשון 'צוותא' המורה על דבקות האדם בברואו עד שהוא עמו
 ית' בצוותא ממש, בכ"ז מוטל על האדם לשמור לכל יתערב בו בשמחתו להשביחה,
 שהרי אחר שוכה האדם להתקרבות אל בוראו, מתעוררין עליו קטרוגים מצד כוחות
 הרע, שלטענתם אין קרוץ מחומר זה ראוי להתקרבות אל מלך מלכי המלכים, ולכן
 מנסים הם להתנגרות בו בכדי להפילו, ואז מוטל עליו להלחם עמם ולעמוד איתן על
 משמרתו לכל יצילוהו אלו להפילו ע"י חטא, כי אם ח"ו יפיקו זמנם, מפסיד הוא את
 ההתקרבות לבה וזכה בכוחות המצוה שעושה. כי העבירה מחפה היא על המצוה, ומסתר
 אותה עד שלא ידבר כל רשומה, וממילא הוא המדרגה שזכה בגינה.

שונה היא מצוה הבאה מתוך מסדות נפש, כי המדרגה שהאדם זוכה בה בזכותה
 היא לו לנכסי צאן ברזל, שאין שום כוח בעולם שיכול לקטרג עליה ולהפסידה, והסיבה
 לכך היא כי מסדות נפש היא תוצאה של ביטול הישות בתכלית הביטול, כי זה המוסר
 נפשו אינו עוסק בחשבונות עצמו כלל, ומוכן ומוזמן הוא לאבד עצמו בכדי לקדש שם
 שמים, וכיון שכן שוב אין זה האדם בבחינת 'קרוץ מחומר', שהרי את מהותו החומרי
 אינו מחשיב כלל, ומוכן ומוזמן הוא לבטלו לכבוד בוראו, וממילא אין שום פתחון פה
 להמקטרגים לבוא ולטעות מה לילוד אשה שיתקרב אל בוראו. וע"כ העובד במסדות
 נפש, כשווכה ע"י למעלה ומדרגה מסוימת מוכה הוא גם את זרעו אחריו בזה המדרגה,
 כי מאד שמדרגה זו אינה סרה הגוה, נעשית הדבר כקנין נפשו, וכיון שכן נמשך הדבר
 גם בורעו אחריו, שהרי גם הם נחשבים כחלק ממחוטו, וראויים גם הם ליטול חלק בה.

הוא הדבר אשר רואים אנו בפרשתו אצל פנחס, כשראה צדיק זה את מעשיו של
 זמרי ורצה לנקום את נקמתו, ה' ידע כי זה הדבר יכול לעלות לו בנפשו, ידע כי יש לו
 עסק עם נשיא בישראל, והבין כי בני שבטו לא יחשו למעשהו, ויתבע את דמי נשיאם,
 ואעפ"כ ביטל כל ישותו כדי ללחום את מלחמת בוראו, ואכן בדרך הטבע מוכן היה
 לפורעניות, ורק בניסי נסים ניתן לו חייו לשלל, כמבואר כל זה בדברי חכמינו ז"ל, וכיון
 שכן זכה בזכותה למעלת הכהונה, והיינו שנתעלה על ידה להיות מן המבורחים שבעם,
 ממאלו שזכו לשמש לפני בוראם ואכול משולחנו הגבוה, אך לא לעצמו בלבד זיכה, כי
 אם לורעו אחריו עד סוף כל הידורות, כי כאמור שבכגון דא אין פתחון פה למקטרג
 לערער אחריו, ונעשית הדבר לקנין נפשו, וממילא נמשך הדבר גם לורעו אחריו.

היה לו ולורעו אחריו ברית כהונת עולם אשר קינא לאלוקיו
 ויכפר על בני ישראל וגו' (כה-ג) - התועלת שבעמל המצוות
 פ"ש: את בריתי שלום - שתהא לו לברית שלום, כאדם המחזיק טובה והנותן
 למי שעושה עמו טובה, אף כאן פרש לו הקב"ה שלומותיו: רש"י והיתה לו - בריתי
 זאת: ברית כהנת עולם - שאע"פ שכבר נתנה כהונה לדורו של אהרן, לא נתנה אלא
 לאהרן ולבניו, שנמשחו עמו ולתולדותיהם שוילידו אחר המשחתו, אבל פינחס שנולד
 קודם לכן ולא נמשח לא בא לכלל כהונה עד כאן...לא נתכהן פינחס עד שחרגו לומרי.
 כשמתבוננים במעשיו של פנחס ושכרו אנו למדים עד כמה כוחה של מצוה הבאה
 לו לאדם ע"י מסדות נפשו לברוא, דהנה, על כל המצוות כולן אח"ל (סוטה כא)
 עבידה מכבה מצוה, והיינו שעל אף שכל מצוה מקרבת את האדם לברואו, וכמשמעות
 תיבת מצוה גופה, שהיא מלשון 'צוותא' המורה על דבקות האדם בברואו עד שהוא עמו
 ית' בצוותא ממש, בכ"ז מוטל על האדם לשמור לכל יתערב בו בשמחתו להשביחה,
 שהרי אחר שוכה האדם להתקרבות אל בוראו, מתעוררין עליו קטרוגים מצד כוחות
 הרע, שלטענתם אין קרוץ מחומר זה ראוי להתקרבות אל מלך מלכי המלכים, ולכן
 מנסים הם להתנגרות בו בכדי להפילו, ואז מוטל עליו להלחם עמם ולעמוד איתן על
 משמרתו לכל יצילוהו אלו להפילו ע"י חטא, כי אם ח"ו יפיקו זמנם, מפסיד הוא את
 ההתקרבות לבה וזכה בכוחות המצוה שעושה. כי העבירה מחפה היא על המצוה, ומסתר
 אותה עד שלא ידבר כל רשומה, וממילא הוא המדרגה שזכה בגינה.

שונה היא מצוה הבאה מתוך מסדות נפש, כי המדרגה שהאדם זוכה בה בזכותה
 היא לו לנכסי צאן ברזל, שאין שום כוח בעולם שיכול לקטרג עליה ולהפסידה, והסיבה
 לכך היא כי מסדות נפש היא תוצאה של ביטול הישות בתכלית הביטול, כי זה המוסר
 נפשו אינו עוסק בחשבונות עצמו כלל, ומוכן ומוזמן הוא לאבד עצמו בכדי לקדש שם
 שמים, וכיון שכן שוב אין זה האדם בבחינת 'קרוץ מחומר', שהרי את מהותו החומרי
 אינו מחשיב כלל, ומוכן ומוזמן הוא לבטלו לכבוד בוראו, וממילא אין שום פתחון פה
 להמקטרגים לבוא ולטעות מה לילוד אשה שיתקרב אל בוראו. וע"כ העובד במסדות
 נפש, כשווכה ע"י למעלה ומדרגה מסוימת מוכה הוא גם את זרעו אחריו בזה המדרגה,
 כי מאד שמדרגה זו אינה סרה הגוה, נעשית הדבר כקנין נפשו, וכיון שכן נמשך הדבר
 גם בורעו אחריו, שהרי גם הם נחשבים כחלק ממחוטו, וראויים גם הם ליטול חלק בה.

הוא הדבר אשר רואים אנו בפרשתו אצל פנחס, כשראה צדיק זה את מעשיו של
 זמרי ורצה לנקום את נקמתו, ה' ידע כי זה הדבר יכול לעלות לו בנפשו, ידע כי יש לו
 עסק עם נשיא בישראל, והבין כי בני שבטו לא יחשו למעשהו, ויתבע את דמי נשיאם,
 ואעפ"כ ביטל כל ישותו כדי ללחום את מלחמת בוראו, ואכן בדרך הטבע מוכן היה
 לפורעניות, ורק בניסי נסים ניתן לו חייו לשלל, כמבואר כל זה בדברי חכמינו ז"ל, וכיון
 שכן זכה בזכותה למעלת הכהונה, והיינו שנתעלה על ידה להיות מן המבורחים שבעם,
 ממאלו שזכו לשמש לפני בוראם ואכול משולחנו הגבוה, אך לא לעצמו בלבד זיכה, כי
 אם לורעו אחריו עד סוף כל הידורות, כי כאמור שבכגון דא אין פתחון פה למקטרג
 לערער אחריו, ונעשית הדבר לקנין נפשו, וממילא נמשך הדבר גם לורעו אחריו.

R' Aharon Kotler zt"l writes that the world misunderstands the idea of "שלום" - peace. The *posuk* testifies that, contrary to popular opinion, what Pinchos did was not war, the antithesis of peace, but it was precisely an act of peace. By putting an end to wickedness, Pinchos restored peace between Israel and their Father in Heaven. Similarly,

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY
למעשה הלכה

Keeping the Jewish Camp Holy (91)
Preserving our Kedusha: Incidental Touching. There are many circumstances when it is necessary for a lady to interact with a man, which might lead to incidental touching. One prime example is when a female visits a male doctor, either to treat an illness, during pregnancy, for fertility issues, and the like. All these are basically permitted as explained last week. Nevertheless, the *Gedolim* feel that there must be some limitation and/or guidelines, because if not, breaches of *tznius* could very well occur. The following is a list of guidelines that, based on decades of experience, **R' Shmuel Wosner zt"l**, compiled in his *sefer Shevet Halevi* (ו-קסז), which teaches us the proper conduct in this area.

- 1) A woman should try to minimize visits to a male doctor to real needs.
- 2) When a female doctor with the same level of expertise is available, she should be used instead of a man.
- 3) If there are rumors or suspicions about a male doctor not acting in a *tznius* manner, he should not be used.
- 4) To make appointments only in the "busy" hours when plenty of patients and nurses are around. This also helps in making the doctor more "burdened with his work tasks, and this adds to the *tznius*. End of day visits and after-hour visits should be avoided.

Baal HaTanya, R' Schneur Zalman of Liadi zt"l (Likutei Amarim) would say:

The Jewish people are a peace-loving nation. Why should we be commanded to torture the *Midyanim* and physically beat them? What happened to 'You should call to them in peace,' like is commanded by other confrontations with our enemies? It is because 'peace' is the wrong approach with such people. They wish to be sociable to us, to treat us nicely and with friendship - in order to destroy us from within! 'בנכליהם' - They use all forms of contrived plots to make us sin and take away our Jewishness. There is no peace - they must be beaten!"

The Rebbe, R' Velvel of Zabriz zt"l (Sefer Razin D'Oraysa) would say:

Even in random *posukim*, the *Torah* is teaching us the ways of *Teshuva*. The main trait that brings one to repentance is humility. A person should always appear in his eyes as if he is bereft of *mitzvos*. That is what 'to shine' means. Something in the future. A person is waiting 'to shine' - meaning he is waiting to do a *mitzvah*. Those *mitzvos* that he has already done are considered as not having done them. When he reaches this level, then he will find that he will receive much help in doing the *mitzvos* - 'למשפחת הזרחי' - there will be many 'families' (support) to help him shine. Many paths will be opened for him by *Hashem* to perform more and more *mitzvos*."

A Wise Man would say:
 "Mastering others is strength; mastering yourself is true power."
 Printed By: **Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses Worldwides Since 1980 (1-888-Mailway)**
 אשתדף כגפו פריה בירכתי ביתד בגיד כשתלי ויתם סביב לשלתדך Sponsored Anonymously as a Zechus for all those looking for a Shidduch. May each and every one find their Zivug, Bsha' ah Tova Umutzlachas!

The shiur of Harav Gamliel Rabinowitz shlit'a in Monsey will take place this Sunday, at 10 AM, 2 Ribier Ct. in Concord (R' Wachsman shul). The shiur will be a live telephone hookup. After the shiur, each person will have a chance to speak to the Rov privately by phone.

מוהל לחודש אב:
 מישואך 1:12 PM
 מיט 2 הלוקים

פרק א'
 דאבות

מעשה אבות ... סימן לבנים

ועל דבר כזו בנת נשיא מדין אחתם המכה ביום המגפה על דבר פקוד וגו' (כה-ח)

The city of Tunis was known as a great spiritual center for the Jews of North Africa, and many students came to the *yeshivah* there to learn *Torah* with its renowned spiritual leader, **Chacham Tzemach Tzarfati zt"l**, who implanted in his students a love of *Torah*, and an understanding of the various commentators on the *Talmud*. Chacham Tzarfati was a man of astonishing wisdom, with purity and holiness. His courteousness to all people, and his nobility of spirit, was well known, to the point that even non-Jews respected and esteemed him as well.

Chacham Tzarfati devoted his days and nights to the study of *Torah*. At night, when a tallow candle was necessary in order to learn by its light, the *Chacham* would burn through a full candle each night. On one occasion, when he had no way to light his candle, he asked a baker's assistant to light his candle and the young boy did so joyfully. Even when the candle went out a number of times, the assistant kept coming back to light the *Tzaddik's* candle, and in return, Chacham Tzarfati blessed him with great riches. The blessing came true and many years later, this baker's assistant turned wealthy businessman, returned the favor by providing the *Chacham* with enough money to live out the rest of his life peacefully in the Holy Land of Israel.

He was fluent in the revealed *Torah*, yet his knowledge of the hidden paths of *Nistar*, for which only a select few traversed, was equally voluminous. It was said that his mastery of the *Zohar* and other mystical works allowed him to retain a certain measure of control over the angels and other celestial beings. No one knew to what extent this power contained, until an episode occurred and the people of Tunis were awestruck with wonder.

One year, a terrible epidemic struck Tunis, producing numerous victims. Cries of distress rang out from every home. There was not one house that was not touched by illness. Men, women and children - no one was exempt from the path of this massive plague, and few caregivers could continue to treat the sick for fear that they too would contract the deadly illness.

People began streaming to Chacham Tzemach Tzarfati for blessings and amulets that would protect them from the plague. The *Chacham* obliged as many people as possible, but he found that he was unable to continue his rigorous schedule of *Torah* learning due to the stream of hapless Jews who required his assistance. Finally, the *Chacham* could no longer tolerate seeing the suffering of his people. He stood up, and in a loud voice, ordered the מלאך המות (Angel of Death) to come to the *Bet Midrash*. The students sitting at his feet were stunned and began cowering in fear, but Chacham Tzarfati told them to remain silent. After a moment, he signaled to them with his hand that the destructive angel had arrived. In front of his students and many other bystanders, he began to rebuke the angel in harsh terms. Then, he picked up a bag of beans that had been on his desk and held it aloft. "I order the Angel of Death to immediately leave this city and its inhabitants alone for as many years as there are beans in this bag." Then, he put the bag down and resumed learning.

Pushed by curiosity, one of the students dared to ask the *Chacham* for the bag in order to count the number of beans inside. Distractedly, he handed over the bag and the student counted out exactly eighty beans.

Word spread rapidly, and soon the epidemic lifted. People began to recover and the inhabitants of Tunis breathed easier. They had seen with their very eyes that "a *Tzaddik* decrees and *Hashem* executes." And in fact, eighty years later the epidemic once again struck the city, but Chacham Tzarfati was already in the world where only goodness reigns.

Near the end of his life, the *Chacham* fell gravely ill and suffered terribly for two years, without a remedy for his ills. Then, *Eliyahu HaNavi* appeared to him and gave him the cure to his ailment: If he studied *Gemara* and *Poskim* on the eve of a *Brit Milah* in the home of the baby's mother, he would be healed. The *Chacham* agreed to do this, and he was quickly healed.

From that day on, he was invited into each home in which a boy was born. There he studied *Torah* until daybreak. Since that time, the custom among the Jews of Tunis has been to gather a *minyán* of scholars in the home of a newborn baby to study until daybreak. Chacham Tzarfati passed away in Jerusalem in 5477 (1717), and received the honor due a *Tzaddik*.

משל למה הדבר דומה

לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום וגו' (כה-יב)

משל: A young couple got married and were enjoying a blissful few months. Life was great. He would dote on his new bride and she always made sure to be home to greet her husband when he came in. One day, though, the husband arrived and his wife wasn't home. She didn't leave a message and the husband was very worried and concerned.

After an hour-and-a-half the wife came home and without thinking, the unnerved groom blew up at her. "Where were you? I was so worried! Couldn't you let me know why you were going to be so late?" He then stalked out of the room.

It took just a few minutes and the husband felt terrible. He

didn't mean to get so upset at her. He quickly came back into the room to apologize for his outburst and he found his young bride crying. But they weren't tears of sadness; they were tears of joy! Why? She had grown up in a home where she felt that no one cared about her. She once went away and when she came back, she wasn't even missed! Now that she saw how much her husband really cared and worried about her, she knew that he truly loved her and that they would share a wonderful, happy life together. What for another woman would have been a traumatic experience, was for this woman with a difficult upbringing, an affirmation of love.

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Pretz, Yisroel with zero overhead

מחשבת הלב

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM R' CHAIM YOSEF KOFMAN

את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים (כה-ד)

The **Maharal M'Prague ZT"l** quotes a three-way *machlokes* between Rabbi Akiva, Ben Zoma and Shimon ben Pazi, as to what is the quintessential and definitive *posuk* in the entire *Torah*. Rabbi Akiva believed that "ואהבת לרעך כמוך" - loving a Jew as you love yourself, is the main *posuk*. Ben Zoma posits that it is, "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד" - the acceptance of *Malchus Shamayim*. Two very logical choices, indeed. But then, *Shimon ben Pazi* argues and says that the most important *posuk* in the *Torah* is: "את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים" - which focuses on the *Korban Tamid*, the twice daily sacrifices. Interestingly enough, the **Zohar HaKadosh** states the *halacha* is according to *Ben Pazi*. The question is obvious. The first two *posukim* are two of the most fundamental and crucial aspects of *Yiddishkeit*. But the third *posuk* ... how would one consider it to be so important - especially today, when we don't even have a *Bais Hamikdash* in which to bring *korbanos*?

My *machshava* here is as follows: Can you think back to when you did a *mitzvah* with great excitement? Can you remember the enthusiasm you had the first time you put on *Tefillin*, or the first time you put it on your son? How you said the "Yehi Ratzon" and the *berachos* slowly with *kavanna*? Can you recall the feeling of standing under the *chuppah*, the excitement of starting a new life of marriage? How long does the enthusiasm last? When something is done day in and day out, as important as it may be, it becomes stale, automatic, by rote. The thrill and excitement are gone. This is the pitfall of the *Korban Tamid*, a *korban* that is brought each and every day, morning and evening. There is a risk that the novelty will wear off, the enthusiasm will disappear and fade and the *korban* is brought without any feeling, awe or inspiration. Thus, says *Ben Pazi*, bring this *korban* like you brought the *Olas Tamid on Har Sinai* - when everything was new and exciting! This is how we should do all the *mitzvos* every single day. We must take that enthusiasm and use it towards consistency in *avodas Hashem*.

DRUSH V'CHIDDUSH

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ... (כה-א)

There is a reason letters are called "ארוניות" - they also mean signs and wonders (אורות). We can derive so much from the letters of the *Torah*. **Reb Dovid Gurwitz shlit'a** points out the following pattern: *Parshas Korach* begins with the letter "ק" which stands for "קדושה" (holiness). *Parshas Chukas* has the *kuf* in the middle. *Parshas Balak* has the *kuf* at the end. *Parshas Pinchos*, which follows the 17th of *Tammuz*, and the fast which begins the tragic Three Week period leading up to the Destruction of the two Temples, has no *Kuf* in its name. The *kedusha*, the *kuf*, migrated from the forefront of our consciousness in *Korach*, to the middle in *Chukas*, then to the back in *Balak*, and finally, it disappeared, in *Pinchos*. That is the essence of what caused the Temples' Destruction, both *Batei Hamikdash*, which literally means

Houses of Holiness. Our sense of holiness gradually disappeared - as seen and learned - in the *parsha* flow.

Targum Yonasan ben Uziel states: "Every man of Israel, by his prayer, can bring about a complete change for the people and usher in deliverance." (דברים כח-טו)

We cannot know from which eye the long-awaited tear will fall, the tear destined to usher in *Mashiach*. We have already noted in previous generations that some people, although not great *Torah* figures, have done amazing things and brought about incredible revolutions in the history of the Jewish people. Since no one knows to whom this tear belongs, we must all pray to *Hashem* for deliverance. We must all shed a torrent of tears so He may return us to Him in perfect love, bring back the "kuf" - the *kedusha* - and rebuild the *Mikdash* and firmly establish it as in times past. This truly depends on every one of us. No one is excluded!

EDITORIAL AND INSIGHTS ON THE MIDDAH OF ... השפלה

דרגה יתירה

FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

ונתת מהודך עליו למען ישמחו כל עדת בני ישראל ... (כו-ב)

Rashi here quotes an interesting *Gemara*: "The face of Moshe was like the sun; the face of Yehoshua was like the moon." The *Gemara* (ע"ב ע"ה) concludes with the words, "Woe to such an embarrassment." In other words, even though he lived only one generation later, compared to *Moshe Rabbeinu*, who was "like the sun" - the one who shines *Torah* on the whole world, *Yehoshua bin Nun* was "like the moon" who only reflects the light of the sun. This is a cause for shame and embarrassment.

Rabbeinu Chayim Yosef Dovid Azulai zt"l (Chida) explains this in a new light which serves as a great lesson to every one of us, especially during the days "בין המצרים". The *Medrash* tells us that Yehoshua was the one who would prepare the *Beis Medrash* for his *Rebbe's shiur*! He was the "youngster" who would set up the benches and prepare the *seforim*! It was because of this, says the *Medrash*, that he was chosen to be the Nation's leader! "Woe to such an embarrassment," says the Chida, is referring to the "embarrassment" of being the "helper" - the *Shammes*, the *Gabbai*, the "משרת" of *Moshe Rabbeinu*. He was a "second-class-citizen" in the eyes of others! But it was because he did this that he merited to become the leader!

How often do people refrain from getting involved in good causes or helping others because it is beneath their dignity? "Es past nisht!" is a common refrain! Had *Yehoshua bin Nun* felt this way, had he been "embarrassed" to serve Moshe, he would have never become the *manhig*! He wasn't afraid to "lower" himself which was really his ticket to greatness!

As we mourn the loss of our *Bais HaMikdash* because of "שנאת חנם", let us take this lesson to heart and realize that doing *chessed* for others is not a put down! Making oneself small is an act of greatness - not the opposite! If it is not beneath *Hashem's* dignity to assist us each and every day, then it is certainly not beneath our dignity to service others, in any way!